jubba wañaus olli ta selja kõrwweraks rudjund; agga oñast pikkast ellust teña muidu middagi wańa põlwe ei kasa wõtnud, kui agga eksitusi ja pattusi, ja ta kehha olli tõbbest muljutud. Kurbusega mõtles ta taggasi, kus taewane Issa tedda, mitme nore põlwe sõbraga, essimest korda ello-te lahkme peale wiis. Parremat kät teaar jookseb sinna male, kus iñimesed inge rahhuga ellawad, armuga teine teist aitawad, ja kus rõem ja walgus õitseb. Pahhemat kät teaar wiib te-käija wimast kurjuse kobastesse ja pattude kurristikudesse, kus nõel-ussid süddant närriwad. Teña wańad tuttawad ollid nüüd hääd majja-wańemad, ollid häid lapsi kaswatanud ja Juñal olli neid kõikipiddi õnnistanud. Agga tedda ennast põlgas igga hä iñimene, ja kahhatsemine waewas teña süddant, nago olleksid maud ja ussid rinnus mässamas. Ta tõstis silmad taewa pole üllesse, üks täht kukkus taewast ja lõhknes ja kustus ma peal ärra. Ja ta ütles: „se on miño ello, mis ma isse ollen rojaseks teinud ja teotanud. Oh mo taewane Issa, pañe mind weel ükskord selle essimese te-lahkme peale! O tulle taggasi mo ilmasüta norus!“ Piñeda kitsa toa seinad rudjusid ta rinnad kokku ja ta astus wälja. Nüüd näggi ta, et weel üks teine teña kõrwas käis, teña ello-te-juht. Ta tundis tedda kül. Kül sa, armas luggeja, ka tedda tunned; kus siño ello-te kahte aru lähheb, seisab ta so kõrwas ja näitab sulle, mis te-aar pahhem, mis parrem. Willets ütles: „Mis sa ka weel tulled mind

waewama, mo pattud ja eksitused waewawad mind jo ülleliga; siño sü se eñamiste on, et kaelani patto porris ollen. Oh olleksid sa mind ikka kibbeda witsaga õige te peale kihhutanud!“ Agga te-juht wastas: „Kui miña sind allati õige te peale olleksin kihhutand, siis ei olleks sa iñimese loom, sa olleksid miño ellajas. Ärra sa mulle ka süüd anna. Kui ma essimetel ello-te lahkmel iñimest õppetan, ja kui ta mo juhhatamist ei tahha wasta wõtta, kas ma tedda kül ei rapputa, ja kui ta pärrastki kurje te-arusi käib, kas mo manitsused ärra jäwad, — kas ma sind mitte wallatuse kahhatsemisega ei olle peksnud? Agga se on se assi — kui sa essimest ja teist korda miño nõuu olled põlganud, siis jääd sa ikka tuimemaks, et sa mo näitamist selgeste eñam ei näe ja kahhatsuse opa ei tunne.“ Te-juht akkas lahkuma ja willets üdis: „Ärra nüüd mind üksi jätta!“ Agga ta wastas minnes: „Siño te lähheb nüüd otsekohhe eddasi, miño ammet on otsas.“ Kui ta üksi südda-ö aeal seisis, akkasiwad patto kujjud ta ees wirama ja ellema ja ta põggenes nende eest tuppa. Agga siin nad weel eñam möllasid ja tulline kässi ullatas ta järrele. Sures mele arguses ja irmus üdis ta: „Oh mo norus tulle taggasi, tulle weel ükskord taggasi!“ ja ta langes sure älega nuttes oña sängi peale mahha.

Ja norus tulli taggasi. Teña olli ue agsta õsel sedda rasket ja irmsat und näinud. Ta olli alles noor mees, agga ta pattud ja

Ma-rahwa Kalender 1850, lk. 30